

של צים אביך. דקטנות היו אצל גדולות אדם קוצע להם מקום: **קרונות.** עשויות לצני אדם: אי משום דסבר כרבי אליעזר. דלמחר במסכת ע"ו (דף לה.) יין מותר בחמות אדם: אי משום אימא דני נשיא. שהיה הנכרי המצויא ירא מן המלכות. ומשום דליירי ר' אבה בר כהנא לעיל גבי נחש נקט כל הני בשמיהו: **מתנאי** אס בשביל ישראל אסור. מדרבנן: מילא מיס. מצור כרה"ר: כגש. עושין כספיה גדולה לירד צו מספיה לנשה: גמ' נר לאחד נר למאה. כיון דנכרי לנרכו הדליקו ליכא למימר דבשביל ישראל אפיש: כגש למא לי. הא דומיא דנר הוא כגש לאחד כגש למאה: מאילי אחריו ישראל את בהמתו. ואחריו דוקא נקט ככולהו דנכרי לנורך ענמו עבד: אכל מכירו אסור. קס"ד דעבד נמי אדעתא דידיה: מעמיד אדם בהמתו על גבי עשבים. מחוברים: בשבת. לרעות וליכא למימר שמה יתלוש ויאכיל: ואינו מעמידה ע"ג מוקפה. שמה יטול צידו ויאכיל והא נמי מוקפין נינהו לגבי טלטול דלחמול הוו מחוברי: דקאים ליה כגש. שלא תפנה למקום אחר: ואולא ואכלה. אכל הוא אינו עומד על העשבים קרוב להם דניחוש לשמה יטול ויאכיל: מכירו הוה. שהרי כספיה היה בא עמו: שלא כפניו הוה. כשעשאו לא היה רצן גמליאל שס לעניוין ליה: נר לאחד נר למאה. כגש לאחד כגש למאה אכל גבי עשבים כשהוא מכירו מרצה בשבילו: הואיל ושלא כפניו כו'. קשיא לרצה דשמעינן מינה דכפניו אסור ואע"פ שאין כאן מרצה בשבילו: אימא הואיל ועשאו נרד צו. וטעמא לאו משום שלא כפניו הוא אלא הכי הוה מעשה: מוסר לרחוק צה מיד. למנצלי שבת: כדני שיחמו חמין. שלא יהנה בנה שהקדימו להסח בשבת וכן כלל מעשה שבת נתנו חכמים שיעור להמתין לערב כדני שיעשו. והא הכל דחיימוס לאחד חיימוס למאה דצבת אחת מחממין וקמי אס רוב ישראל דהוי דומיא דמכירו דמסקי אדעתיה לעשות אף בשבילו אסור ואע"ג דללא כפניו וקשיא צין לאצני צין לרצה: אדעתא דרובא מחממי. ועיקר חילול השבת בשבילם אכל נכרי וישראל דנכרי אדעתא דנפשיה הוא דעבד שרי לאצני שלא כפניו ולרצה אפי' כפניו: נר

הגרות הב"ח
(א) תוס' ד"ה משקע וכו' שמתלה היה יכול לירך ולשתות סה והבית נכרי דק"ה ר"י:

מוסף רש"י
מעמיד אדם בהמתו על גבי עשבים. מחוברים צניס ומאכיל לה. דלא חמיר עניה לסיור שמה. אכל סיור מוקפה קיל ליה וחייסין בלמא שקיל צניס ופני לה (עובדין טו).

הדרן ערך בל כתבי

רב נסים גאון

אי משום דסבר לה כו' אליעזר דא' הייש לויפא. ומיבאר דר' אליעזר במס' ע"ו אין מעמידין בהמה וכו' [א] דתניא אחד הלוקח ואחד השוכר בית כו'. ר' אליעזר מרבי כרבי בשמיהו. ואמרו מר כרבי כי אליעזר רבנן עליה דר' אליעזר בחותם אחד כו'. ובפרק השוכר את הפועלין [פ] דף טו אמרו וכו' אחרת קיימא לן כותיה דרשב"ג וכוותיה דר' אליעזר דלא הייש לויפא.

פליק פ"ק בל כתבי הקודש

רבינו הגנאל

אמר ר' יהודה כמותן של בית אביך. ש"ה גיטלת כידו אחת שרי. ניטלת כבי ידים לא אתחבריה לן בדיא. וכן קרונות של בית רבי הניטלין בשני בני אדם לא אימתא רבי נשיאה. נכרי לשתות יין הבא בקרונות של נכרים בחותם אחת. ולא ידענא אי משום דסבר לה כו' אליעזר אי משום אימתא רבי נשיאה. נכרי שהדליק את הני. ת"ד גבי שליטת עשבים מאכיל אחריו ישראל ואם בשביל ישראל אסור. וכן מילא מיס להשקות בהמתו וכו'. כו' בגי' שאינו מכירו אבל אם מכירו אסור. תא שמע עיר של ישראל וגוים דרין כו'. הדרן ערך בל כתבי הקודש

כל כתבי פרק ששה עשר שבת קרב.

אמר ליה כמותן של בית אביך. פי' שהם גדולים או קטנים דאית להו חידקי כמו שפירשתי לעיל (דף לה.) ט: **משתמש** ישראל אורה. ולא גזרינן שמה ידליק כדגרינן כפ"ק דצילה (דף ג.) פירות הנושרין שמה יעלה ויתלוש ונמשקין שזבו שמה יסחוט משום דסמיטה ותלישה הם קלים לעשות ואדם להוט אחריהם לפי שהן דבר אכילה אכל כלל הני דהכא אינן קלין לעשות כל כך ואין אדם להוט אחריהן: **ואם** בשביל ישראל אסור. נראה דאסור לכל ישראל דדוקא צחוק למחוס דרבנן אמר דפרק כלל מערבין (עירובין דף ט.) וצ"ל דלין (צ"ה דף כה.) הלא בשביל ישראל זה מותר לישראל אחר אכל צאיסורא דאורייתא כי הכל לא ואע"ג דשראל המבשל בשבת בשוגג יאכל' הסם לא חייסין אי שרית ליה לאכול דילמא אמי לנשולי צמוזד דהא איכא אסור סקילה ותמיר עליה: אכל נכרי העושה לנורך ישראל אי שרית ליה אמי למימר לנכרי לעשות בשביליה ולא דמי להא דלמחר לעיל) נכרי שגא לכבות איין אומרים לו ככה ואל תבנה והכא אסור כשעושה בשביל ישראל דכי אמרינן דנכרי אדעתא דנפשיה קא עבד הני"מ ציבוי וכיוצא צו שאין ישראל נהנה במעשה הנכרי אכל הכא שגוף ישראל נהנה במעשה של נכרי לא אמרינן אדעתא דנפשיה קעבד הואיל והנכרי מתכוין להנאתו כן פירש רבנן כשמשון חקן:

משקה אחריו ישראל ואם בשביל ישראל אסור. אומר ר"ת מדנקט בהמתו ולא נקט מילא מיס לענמו דדוקא להשקות בהמתו אסור משום' שלא היה יכול להביאה לתוך הצור' אכל הוא עצמו שרי"י דמטפס ועולה ומשום יורד וכו' שיכול ליכנס לתוך הצור ולשתות לו אסור לו בשביל שמילא אותם נכרי והא דאסרינן בגמר' נכרי שליטת עשבים לנורך ישראל אפי"ג דשראל יכול להעמיד בהמתו על גבי העשבים במחוברי

אומר ר"ת דהתם נמי איירי בתרי צברי דנהרא שלא היה יכול להביא מים לשם' אפי"ג דאע"ג דקא צנא דמילא לה מים מחממי אדעתא דרובא מחממי תא שמע בנר הדלוק במסיבה אם רוב נכרים מותר להשתמש לאורה אם רוב ישראל מחצה על מחצה אסור התם נמי כי מודלקי אדעתא

הראשון כדלמחר דפרק מי שהוציא וכו' (עירובין דף מא.) ה"ה המים שמתחילה איה יכול (ב) לנא סה והצאו"י דך רה"ר דשרו"י ולא דמי דהתם לא אדעבדיל צהו אסורא דאורייתא מיהו לענין אותו ישראל

ענמו לא מנינו חילוק וכו' אומר ר"ת דה"ה לישראל ענמו אסור והא הכא דהוי דומיא דמכירו הואיל ורצה נינהו אסוק דעתיה להדליק אף בשבילם וקמי אסור: אדעתא

ענמו לא מנינו חילוק וכו' אומר ר"ת דה"ה לישראל ענמו אסור והא הכא דהוי דומיא דמכירו הואיל ורצה נינהו אסוק דעתיה להדליק אף בשבילם וקמי אסור: אדעתא

ענמו לא מנינו חילוק וכו' אומר ר"ת דה"ה לישראל ענמו אסור והא הכא דהוי דומיא דמכירו הואיל ורצה נינהו אסוק דעתיה להדליק אף בשבילם וקמי אסור: אדעתא

ענמו לא מנינו חילוק וכו' אומר ר"ת דה"ה לישראל ענמו אסור והא הכא דהוי דומיא דמכירו הואיל ורצה נינהו אסוק דעתיה להדליק אף בשבילם וקמי אסור: אדעתא

ענמו לא מנינו חילוק וכו' אומר ר"ת דה"ה לישראל ענמו אסור והא הכא דהוי דומיא דמכירו הואיל ורצה נינהו אסוק דעתיה להדליק אף בשבילם וקמי אסור: אדעתא

ענמו לא מנינו חילוק וכו' אומר ר"ת דה"ה לישראל ענמו אסור והא הכא דהוי דומיא דמכירו הואיל ורצה נינהו אסוק דעתיה להדליק אף בשבילם וקמי אסור: אדעתא

ענמו לא מנינו חילוק וכו' אומר ר"ת דה"ה לישראל ענמו אסור והא הכא דהוי דומיא דמכירו הואיל ורצה נינהו אסוק דעתיה להדליק אף בשבילם וקמי אסור: אדעתא

ענמו לא מנינו חילוק וכו' אומר ר"ת דה"ה לישראל ענמו אסור והא הכא דהוי דומיא דמכירו הואיל ורצה נינהו אסוק דעתיה להדליק אף בשבילם וקמי אסור: אדעתא

ענמו לא מנינו חילוק וכו' אומר ר"ת דה"ה לישראל ענמו אסור והא הכא דהוי דומיא דמכירו הואיל ורצה נינהו אסוק דעתיה להדליק אף בשבילם וקמי אסור: אדעתא

עין משפט נר מצוה

א מ"י פ"ג מהלכות מלכות אסורות ש"ה סמך לאין קלח טור ש"ה י"ד סימן ק"ח ספק א' סימן ק"ט ספק ב':

ב מ"י פ"ג מהלכות מלכות אסורות ש"ה סמך לאין קלח טור ש"ה י"ד סימן ק"ח ספק א' סימן ק"ט ספק ב':

ג מ"י פ"ג מהלכות מלכות אסורות ש"ה סמך לאין קלח טור ש"ה י"ד סימן ק"ח ספק א' סימן ק"ט ספק ב':

ד מ"י פ"ג מהלכות מלכות אסורות ש"ה סמך לאין קלח טור ש"ה י"ד סימן ק"ח ספק א' סימן ק"ט ספק ב':

מוסף תוספות

א. כי עשר היה ונבאי של מלך כדאיתא בבכורות וכו' [ו]להחריז לו אפי' בברולות קאמר ואפי' ב' בני אדם. יע"ש.

ב. אליבא דר"מ דקיי"ל כוותיה לדעת רוב הפוסקים ז"ל: [ו]אמאי חמור מה שעשה גוי לישראל שמה שעשה ישראל לעצמו. יע"ש.

ג. שלא נחשדו ישראל בבין. ד. ששעשה לו גוי בלא אמירתו. יע"ש.

ד. דאמרו ק"מ אפ"ה לא גזרינן דלא יהא חידא גזירה היא כדי שלא יעשה אדם מלאכתו בשבת ע"י גוי ועושה השבת חול. יע"ש.

ה. דאמרו ק"מ אפ"ה לא גזרינן דלא יהא חידא גזירה היא כדי שלא יעשה אדם מלאכתו בשבת ע"י גוי ועושה השבת חול. יע"ש.

ו. דאמרו ק"מ אפ"ה לא גזרינן דלא יהא חידא גזירה היא כדי שלא יעשה אדם מלאכתו בשבת ע"י גוי ועושה השבת חול. יע"ש.

ז. דאמרו ק"מ אפ"ה לא גזרינן דלא יהא חידא גזירה היא כדי שלא יעשה אדם מלאכתו בשבת ע"י גוי ועושה השבת חול. יע"ש.

ח. דאמרו ק"מ אפ"ה לא גזרינן דלא יהא חידא גזירה היא כדי שלא יעשה אדם מלאכתו בשבת ע"י גוי ועושה השבת חול. יע"ש.

ט. דאמרו ק"מ אפ"ה לא גזרינן דלא יהא חידא גזירה היא כדי שלא יעשה אדם מלאכתו בשבת ע"י גוי ועושה השבת חול. יע"ש.